

МАЛКАТА РАДОСТЪ.

12-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 31 .XII.1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

МАЛКАТА РАДОСТЪ.

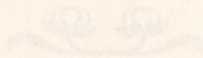
12-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 31 .XII.1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

МАШИНАТА РАДОСТЪ

МАШИНАТА РАДОСТЪ
ИЛИ
КАКЪТО СЕ РАБОТИ

МАШИНАТА РАДОСТЪ
ИЛИ
КАКЪТО СЕ РАБОТИ

Малката радост

„Любовта ражда доброто“

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Размишление.

Изпѣхме упражненията „Духътъ Божи,“ и „Богъ е Любовь“.

За идущия пжтъ ще пишете върху темата: „Отличителнитѣ качества на Божията и човѣшката любов“.

Ако посѣтите днесъ кой и да е европейски градъ, разбирамъ тия голѣмитѣ градове, ще намѣритѣ едно противоречие, т. е. въздухътъ тамъ не е чистъ, кжщитѣ сж почернѣли, като негри сж черни. Ако ви попитатъ, кои сж причинитѣ за почернѣването, вие ще кажете: фабрицитѣ и кжщитѣ, отъ които постоянно излиза димъ сж причина за това нѣщо. Питамъ: безъ кадежъ не може ли? За сега това е най-практично. Съврѣменната наша култура и съврѣменниятъ ни животъ носятъ отпечатъкъ на този кадежъ. Кждѣто и да влѣзете, въ която кжща и да влѣзете, все ще

намѣрите остатъкъ отъ чернило. Огньтъ и кжщата не сж тъй чисто нѣщо. Казватъ външнитѣ условия налагатъ тѣзи нѣща, безъ фабрики не може. Може, но за сега не може. Днесъ тѣ сжществуватъ като фактори въ живота на хората. Може да питате: безъ огнь не може ли? — При сегашнитѣ условия не може. Сега ние прѣнасяме алегорично — огньтъ — къмъ сжщността на живота, понеже той е потрѣбенъ за нашето тѣло, а не за нашата душа. Фабричитѣ сжщо тъй сж потрѣбни за нашитѣ тѣла, за да се обличаме; тѣ не сж потрѣбни за душитъ ни. Отъ тукъ изваждамъ заключението: когато служимъ за нашето тѣло, все ще има чернило, все ще има огнь. Този огнь нѣкой пжтъ ще бжде приятенъ, нѣкой пжтъ нѣма да бжде приятенъ, зависи въ какво положение ще се намѣришь.

Сега мнозина отъ ученитъ — вие още не сте отъ ученитъ — по нѣкой пжтъ обичатъ да критикуватъ. Обаче не всѣки е роденъ да критикува. Критиката трѣбва да оставите за мждрецитѣ, за адепитѣ, за най-ученитъ хора, а ученикътъ — ни дума за критика. Започне ли ученикътъ да критикува, отъ него нищо нѣма да излѣзе, защото ще се ангажира само въ една посока. Критиката не донася никакво благо за човѣка, особено за ученика. Да допуснемъ, че

ученикътъ се съмнѣва, често има такива примѣри, и казва: нали имамъ право да се съмнѣвамъ? Не, понеже животътъ ни на земята е късъ, ние нѣмаме врѣме да разискваме, да разсждаваме съ години, съ вѣкове, да се съмнѣваме, дали нѣкой въпросъ е правъ, или кривъ. Единъ въпросъ може да се разреши въ 2—3—5 минути, дали е правъ или кривъ. Ще ви дамъ единъ примѣръ: прѣдставете си, че вие вървите по пѣтя, носите една чанта съ скжпоцѣнности, отъ които зависи материалния ви животъ и се страхувате за нея. По едно врѣме виждате единъ познатъ човѣкъ отъ вашата народностъ и се зарадвате, че идва да ви помогне. По той не ви вдѣхва довѣрие — гледате чантата, гледате него започвате да се съмнѣвате, казвате: ами, ако ме обере, като се научи какво нося? Вие се съмнѣвате, дали този човѣкъ ще ви обере, или нѣма да ви обере. Този въпросъ може да разрѣшитъ въ двѣ минути. Какъ? — Щомъ се съмнѣвате, дайте му чантата да я носи! Ако избѣга съ нея, правъ сте, значи, вие сте намѣрили истината. Ако пѣкъ слѣдъ като ви вземе чантата и послѣ ви я даде, вие ще познаете вашата погрѣшка, ще видите, че вие сте кривъ. Този въпросъ може да се разрѣши въ двѣ до петъ минути: ако не донесе чантата правъ сте; ако я донесе, кривъ сте, нѣма защо да

седите, да разрѣшавате този въпросъ философски. Такова душевно състояние, насъмнѣние, имаме когато теоритизираме само, дали нѣщо е право, или не. Човѣкъ лесно може да се опита, правъ ли е или не. Въ такъвъ случай ще му дадете чантата, за да го изпитате.

Казвате: еди — кой си говори лошо за тебе. Щомъ говори лошо, задигналъ е чантата; щомъ говори добро за тебе, донесълъ ти е чантата. Тогава мисли за него, че е добъръ човѣкъ. Въ всички положения се радвайте! Ако говори лошо, ще знаете истината; ако говори добро, пакъ ще знаете истината. Не трѣбва да съжالياваме за нищо. Защо трѣбва да съжالياваме? Защо се радваме за хубавитѣ работи, а скърбимъ за лошитѣ, за онѣзи работи, които мислимъ, че намъ сж неблагоприятни? Ние не знаемъ крайната цѣль на онова Божествено проявление въ свѣта; ние не знаемъ, каква е крайната цѣль на живота. Има догадки, които философитѣ правятъ, но има нѣща, които не знаемъ. Всички твърдятъ, че въ доброто, което изживѣваме, седи човѣшкото блаженство. Туй можемъ да прѣдполагаме. Има съврѣмenni религиозни хора, които казватъ, че човѣкъ се спасява чрѣзъ благодать. Спасение чрѣзъ благодать не е учение, то е методъ. То е учението на апостолъ

Павла — Чръзъ благодать се спасява човѣкъ. Той взима за основа въ живота вѣрата. Благодатьта е второстепененъ методъ.

Що наричаме благодать? Ето какво подразбирамъ подъ благодать. Слѣдъ като насадя 200—300 ябълчни дървета, череши, сливи и ги ограда наоколо, това означава, че сж подъ моя грижа, въ благодать сж тѣ. Обаче, каква е сжщността на въпроса? Туй е материалната страна. Слѣдъ това ти питашъ' ама по кой начинъ сега да се спася? Веднѣжъ ти си спасень, като си оградень, какво има сега да кажешъ за благодатьта? Какво остава слѣдъ благодатьта? Кое иде слѣдъ нея? — Нѣщо по-дълбоко иде слѣдъ благодатьта. Тя е вѣншенъ изразъ.

Вие казвате: ние сме прѣдъ прага на новата година. Въ свѣта има само една нова година и една стара година. Ние ще започнемъ новата година, както сме започнали и старата година. Началото и на двѣтъ знаемъ. Края не знаемъ. Старата година край нѣма, и новата година край нѣма. Ние познаваме само началото, посрѣщаме само началото на всѣка година. Тази година може да бжде нова година на радость, а може да бжде и нова година на скръбъ; тя може да бжде нова година на подигане, а може да бжде и нова година на падение. Всичко може да се случи.

Отъ какво зависи паданието на човѣка? То зависи отъ самия него. Когато видимъ хубавитѣ, красивитѣ нѣща въ свѣта, ние трѣбва да имъ се радваме, но не и да искаме да ги обсебимъ. Не е позволено да пипаме красивитѣ нѣща, а трѣбва да се учимъ отъ тѣхъ. Отъ свѣтлината на красивото, на хубавото ще се учимъ. А ако вие дойдете при мене, ето какъ бихъ постѣпилъ. Идвате да ме питатѣ нѣщо върху нѣкой философски въпросъ. Ако азъ ви кажа туй или онуй, каквото и да ви говоря, ще се роди нѣкакво съмнѣние въ васъ и вие ще кажете: това е негова философия, той си мисли така, пъкъ и азъ съмъ свободенъ да мисля, както искамъ. За да се избегне туй противорѣчие, казвамъ, ти имашъ свещена книга, ела да четешъ на моята свѣщъ, да прочетешъ еди-коя си глава на моята свѣтина и като я прочетешъ, ще видишъ, че има нѣщо ново. Слѣдъ това иди и мисли върху туй новото, което прочете отъ твоята книга. Туй е Божественото. Всѣки день Богъ отваря листата на твоята книга. Мисли върху великото, което Богъ е вложилъ въ душата ти — нова глава си прочелъ. Прочети я и нека тази малка радостъ да се всели въ душата ти!

Сега казвате: да ни нагостятъ нѣкъждѣ! Любовта не седи въ нагостяване; любовта не седи въ

сладки думи; любовта не седи въ правене кжщи — Любовта седи въ нѣщо много малко: като видя нѣкого на пжтя, да се зарадвамъ заради него, безъ да се разговарямъ съ него, менъ да ми е приятно, че съмъ видѣлъ единъ свой братъ. Туй е Любовь! За този, за когото се радвамъ, безъ да му говоря, всичко мога да направя за него. Туй е Божественото! Когато получа едно малко благо, отъ Бога или когато нѣкой ми направи нѣкое добро, азъ се радвамъ. Или пъкъ азъ се радвамъ, щомъ видя, че нѣкой прави добро. Казвамъ: колко се радвамъ, че видѣхъ туй добро!

Наскоро дойде при мене единъ младежъ, който ми разправи една своя опитность, отъ която неговото сърце трепнало, зарадвало се. Азъ казва той, отъ дълго врѣме бѣхъ изгубилъ впечатление за Бога, сърцето ми бѣше закоравѣло, изпълняше се отъ недовѣрие, съмнѣние. Четохъ всички по видни философи, но никждѣ не можахъ да намѣря разрешение на въпроситѣ, които ме вълнуваха. Една вечеръ се връщамъ отъ работа, сега на скоро бѣше това, гледамъ едно куче на трамвайната линия, сгушило се трепери. Азъ се спрѣхъ, казахъ си: горкото куче, и то страда като мене, азъ страдамъ като човѣкъ, то страда като куче и нѣма кой да се погрижи заради

него. Отъ толкова време не бѣше се смѣкавало сърцето ми! Изведнажъ ми потекоха сълзи. Взехъ кучето занесохъ го въ къщи и една малка радостъ изпълни сърцето ми. Като направихъ тази услуга на това куче, то се зарадва, и азъ се зарадвахъ. Казвамъ ви: внимавайте на малкитѣ работи! Ние търсимъ великитѣ работи, а прѣнебрегваме малкитѣ. Дойдемъ нѣкой пѣтъ до третото небе, търсимъ ангели, светии, а не знаемъ, може би, чрезъ най малкото куче Божиятъ духъ ще ни проговори. Той като работи въ насъ, ще даде единъ потикъ на душата ни, тя ще затрепти, ще се зарадва и нашето сърце, ще се зарадва и туй малко сщество, чрезъ което се проявилъ духътъ Божий.

За въ бждаще, отъ тази нова година нататкъ, отдавайте внимание на слабитѣ, не ставайте съблазънъ никому! Да съблазнишъ е лесно. Не съблазънѣвайте никого. бждете тѣй искренни въ душата си, да носите Божията видѣлина! Отвѣнъ може да имате съмнѣния, но въ душата си трѣбва да бждите крайно искрени. Туй е великото! Когато Богъ види, че ние вършимъ волята Му, за Него нѣма двѣ мнѣния, Той всѣкога е готовъ да ни благослови и даде онази вжтрѣшна радостъ, която е въ Него.

Сега всички страдате. По нѣкой пѣтъ страдате

отъ човѣшки работи. Общи сж тѣ. Като ви наблюдавамъ, вие страдате отъ сажди, но неизбежни сж тѣ, но все таки, имате практически начинъ за чистене на саждитѣ. Приложете този начинъ за новата година въ вашия животъ! И прѣзъ тази нова година, когато отворите този новъ листъ, четете новата глава, въ която пише, че Богъ се намира и въ малкитѣ нѣща. Ние не одѣняваме Любовта, която иде чрѣзъ малкитѣ нѣща, напримѣръ чрѣзъ единъ портокалъ. Като видишъ този портокалъ, трѣбва да се зарадвашъ, да ти стане приятно. Вие казвате: на голѣми нѣща може да се радваме, но не и на малки. Който се радва на портокала, на всичко ще може да се радва; който не се радва на портокала, на нищо не може да се радва.

И тъй, обръщамъ ви внимание, като ученици, да се радвате на малкитѣ работи. Като видите единъ вашъ приятель, да трепне сърцето ви. Нѣкой път не можешъ да го видишъ, чувашъ гласа му само, но пакъ да се зарадвашъ, че си чулъ гласъ. Ами тази малката мандаринка какъ е дошла? По каква причина е дошла на нашата маса? Ами тази ябълка изкуствена ли е? Тази круша, тази мандаринка, туй малкото орѣхче, тѣзи сливи сж минали прѣзъ пещъта, животъ има въ тѣхъ. И на тѣхъ трѣбва да се рад-

вате. И въ тази малката смокиня сящо тъй има животъ. Тя се радва и казва: „Какво ли ще правятъ тия братя и сестри тукъ?“. Казвамъ: ще се помолимъ на Бога, и ти както и всички други плодове, ще се помолите съ насъ. Послѣ ще ви приемемъ на гости у себе си, ще ви дадемъ приемъ, ще ви покажемъ каква любовъ имаме. Радватъ се тѣ, казватъ: ние сме готови на всичко онова, което вие направите; у насъ нѣмаме двѣ мнѣния, едно мнѣние имаме, затова сме дошли на земята, да изпълнимъ благата Воля Божия. Ние сме пратени на земята да се учимъ. И нѣма по-красиво нѣщо отъ това, да се учимъ. Учишъ ли се, ще дойде Любовта да те подкрѣпи, Като дойде любовта, ще дойде Истината и ще ти донесе свободата. Откажешъ ли да се учишъ, нѣма да дойде Любовта. Не дойде ли Любовта, нѣма да дойде Истината, и нѣма да има радостъ.

Нѣкои казватъ: и въ апостолскитѣ врѣмена имаше три течения: Павелъ бѣше човѣкъ на Мъдростъта, Иоанъ бѣше човѣкъ на Любовта, а Яковъ — човѣкъ на волята, на Истината. Той искаше да докаже, че не трѣбва само вѣра, но и воля. Тия три течения сж три мнѣния за живота. Въ тѣхъ нѣма противоречия. За всинца ви има три мнѣния. Нѣкои отъ васъ сте иоановци, нѣкои сте кито апостолъ Павла,

а нѣкои сте Яковци. Послѣднитѣ казватъ: само любовъ не струва, и работа трѣбва! Работа на ума трѣбва! И Павелъ е на мѣстото си, и Иоанъ е на мѣстото си и Яковъ е на мѣстото си. Пъкъ и ние сме на мѣсто. Ще кажатъ нѣкои, че Господъ говорилъ на хората прѣди хиляди години. Този Господъ говори и сега. Казватъ нѣкои: внимавайте, защото въ послѣднитѣ дни ще се яви антихристъ и лъжепророци. Когато Христосъ бѣше на земята, казаха, че тия сж послѣднитѣ дни на вѣка. И въ Негово врѣме бѣха послѣднитѣ дни, и въ наше врѣме сж послѣднитѣ дни — все сж послѣднитѣ дни. Кой е послѣденъ день? Послѣденъ день е този, въ който можемъ да извършимъ волята Божия. Слѣдователно, ние сме въ послѣднитѣ дни, когато можемъ да извършимъ волята Божия.

Та казвамъ: ще си създадете единъ потикъ. Нѣкои отъ васъ много бързатъ. Тѣсж седѣли, сѣдѣли, а сега се надпрѣпускватъ. Знаете ли тази приказка за заяка и косенурката, които се хванали на басъ, кой по-скоро ще стигне мѣстоназначението. Заякътъ хукналь да бѣга, но се умориль скоро и останаль да почива, да спи, а костенурката все пѣтувала, бавно, но сигурно. Успѣхътъ не седи въ многото работа, не и въ многото припкане, но въ постоян-

вото, въ непрѣривността на работата. Нашиятъ умъ трѣбва постоянно да бѣде свързанъ съ онзи висшъ съзнателенъ свѣтъ надъ насъ. Каквото и да работимъ каквото и занятие да имаме, въ каквито условия на земята и да сме, всѣкога трѣбва да бѣдемъ свързани съ онзи разуменъ невидимъ свѣтъ, който съдържа Духътъ въ себе си. Ние трѣбва да бѣдемъ свързани съ Божията Любовь, съ Божията Истина, съ Божията Мѣдрость, каквото и да правимъ: ядемъ ли, работимъ ли, спимъ ли, копаемъ ли, пишемъ — всѣкога и въ всичко да влагаме Божественото. Вложимъ ли Го, ще имаме Божието благоволение. Не Го ли вложимъ, може да изпълнимъ и най-хубавитѣ работи, пакъ нѣма да имаме Божието благоволение. Богъ гледа на това, кой какъ изпълнява работата.

Сега, азъ вѣрвамъ, че сестритѣ замазаха добрѣ кухнитѣ си. Азъ се радвамъ на това. Отгорѣ погледнаха благосклонно, пъкъ и времето бѣше чудесно. Невидимиятъ свѣтъ отгорѣ казва: „Ако така си мажете и стаятъ отвѣтрѣ, всѣкога свѣтло ще ви бѣде. Небето ще бѣде свѣтло, чисто, слънцето ще грѣе. Любовьта ще дойде, Истината ще дойде и свобода ще дойде. Тѣй казватъ отъ невидимия свѣтъ Тѣ се зарадваха. и вие се зарадвахте. Много отъ братята казваха: много добрѣ направи учителътъ, дѣто застави

женитѣ да изчистятъ кухнитѣ ни. Много благодаримъ на Учителя. Това е тѣхно съображение, но азъ по друго съображение го направихъ. Всичко, което вършимъ за Бога, е хубаво. Когато измажете вашитѣ кухни отвѣтрѣ, все ще изпитате едно приятно настроение, не само настроение, но ще изживѣете едно вжтрѣшно вдъхновение.

Сега, прѣдъ васъ седи една отъ малкитѣ работи: вложите въ себе си тази година като принципъ, всички да бждете абсолютно послушни! Нѣма нищо по-хубаво отъ това, човѣкъ да бжде послушенъ! Можемъ да бждемъ послушни само по отношение на великата, Божествената Мъдрость. По нѣкой пѣтъ слушае себе си много хубаво, но има едно послушание, което носи знание, мъдрость — азъ употрѣбявамъ думата „мъдрость“ като практически методъ, чрѣзъ който животътъ може да стане поносенъ. Подъ „знание“ разбирамъ силата, която може да даде мъдрость.

Та, като ученици на тази Божествена школа, гледайте да я използвате. Не казвамъ, че не използвате, но бждете по-ревностни, още по-ревностни въ себе си. Ще видимъ като се съберемъ идушата година, какво ще кажете. Тѣзи ябълки всички тия плодове сж свидѣтели на нашия животъ, че всички ние

сме дошли на земята, като ученици, да оправдаемъ онова благоволение, което Богъ ни дава. Понеже Богъ ни е далъ живота, и Той се радва, когато види, че Неговитѣ дѣца живѣятъ съобразно Неговата воля. и въ Господа има единъ видъ вжтрѣшно веселие. Писанието казва: „Да се весели Господъ въ дѣлата си!“ По нѣкой пжть Онзи, Който ни е пратилъ на земята, оставя работата си да понадникне, да види, какво правятъ Неговитѣ дѣца, какъ се учатъ. И той се весели, когато се учите. Въ Бога има едно качество: въ Него нѣма противоположности, въ Него има само единъ принципъ — каквото и да види, Той всѣкога се весели. Богъ вижда само добрата страна Когато хората се биятъ, Той не вижда това. пакъ се родва. Щомъ утихнатъ хората, плачътъ, недоволството прѣмине, тѣ започватъ да се молятъ, казватъ: ние ще се учимъ. Тогава Господъ казва: „Много хубаво, сега азъ ще ви дамъ всичко каквото искате“. Той като погледне на тия хора скжсанитѣ дрѣхи, казва на скугитѣ си: „Дайте на тѣзи дѣца нови дрѣхи, да се облѣкатъ! Хайде сега на разходка, да си поотпочинете малко, да се повеселите да се порадвате. Щомъ взематъ обратното положение, Той пакъ се оттегля не мисли за хората никакъ, само слуша, докато дойде този зовъ на човѣшката душа. Това е едно отъ

великитѣ качества на Бога. Нѣкой пѣтъ казвате: защо Господѣ не ни слуша?? Богѣ чува само когато Го потърсимѣ съ всичкото сърце и кажемѣ: Господи, азѣ ще извърша Твоята воля!

И тъй, по добро учение отѣ това, никждѣ не може да намѣрите. Ние сме на земята. Нашитѣ къщи не сѣж, които даватѣ животѣ; не сѣж и хората, които създаватѣ условията. Условията се проявяватѣ чрѣзѣ хората, благото се проявява чрѣзѣ хората, но не сѣж хората причина за благото у насѣ. Нѣкой пѣтъ чрѣзѣ хората се проявяватѣ нѣкои неприятности, страдания, но тѣ не сѣж причина. Причината седи по-далече, ние само си правимѣ криви заключения. Когато онзи желѣзарѣ вземе желѣзото, тури го въ огъня, започва да духа съ своя мѣхѣ, нагорещява го, какѣ мислите, какво ще бжде положението на това желѣзо? Ако то отначало е било спокойно, а сега, като го нажежатѣ, казва: „Какво зло съмѣ направилѣ, защо ме биешѣ?“, Коватѣ те, не те биятѣ. Турятѣ ли те на тази Божественна наковалня, пекаѣ те, ти ще се стопишѣ. Турятѣ ли те въ наковалнята, чукане има. Ако този методѣ не ти е приятенѣ, Господѣ ще те тури въ другѣ калпѣ, ако и на този методѣ не си доволенѣ, ще те прѣвърне на течностѣ, слѣдѣ това въ параобразно състояние, а послѣ обратното. Има хиляди методи, прѣзѣ които Господѣ може да те прѣ-

кара. Ако нѣкой мисли, че може да се освободи отъ Божествената реторта, той е на кривъ пѣтъ. Азъ не съмъ намѣрилъ до сега нито едно сѣщество, което да е избѣгало отъ тази Божествена реторта. Всички ще минете прѣзъ нея. Като минете, ще кажете: Господи, първата реторта е отлична! При първата реторта какво има?—Гладъ. Ще се молите. Гладниятъ човѣкъ по-лесно се моли. Азъ съмъ виждалъ гладни хора, които казватъ: Господи, хлѣбъ! Усърдно се молятъ тѣ! Онзи, който се е нахранилъ, той спи, а състоянието на гладния е за прѣдпочитане, понеже може да се моли. Въ живота си ние се молимъ само при страдания. Когато сме радостни, даже не ни идва на умъ да се молимъ. Не ви упрѣквамъ съ това, но казвамъ, че щомъ сте скръбни, затваряте се въ стаята си, обърнете ключа, молите се на Господа. Докато се оправи работата, все се молите, казвате: послуша ни Господъ. Тази опитностъ ще имате всички а мнозина я имате вече. Тогава, ако едно страдание те свързва съ невидимия свѣтъ, ако едно страдание внася толкова хубави желаня въ тебъ, трѣбва да скръбишъ.

Сега, азъ не насърдчавмъ страданията, та да кажете: ако е така, чакай да мушна тази сестра, да ѝ причиня едно страдание! Ако трѣбва да ви мушкатъ, отвънъ има майстори въ свѣта за това нѣ-

що. Господь има приготвени такива духове, нѣма за-
що вие единъ другъ да се мушкате. Когато дойдатъ
да те изпитватъ, ще пратятъ майсторъ най-първо,
вие не сте майстори. И като те изпитатъ, тия духо-
ве като се върнатъ при Господа, казватъ: Испитахме
го, Господи.“ Е, какъ е? Много коравъ е, издържа.

Сега, желая всички да бждете твърди, да бж-
дете постоянни, да не сте като вѣтропоказатели —
който вѣтръ ви духне, натамъ да се отправяте, ту
на сѣверъ, ту на югъ, но да имате опрѣдѣлена идея.
Ще имъ кажете: ние сме пратени на земята да слу-
жимъ на Бога. Всѣки, който ви даде нѣщо хубаво,
всѣки който ви потикне къмъ Бога, приемоте го!
Всѣки, който ви задържа, кжсайте и напрѣдъ върве-
те! Всѣки, който ви потиква нагоръ, „добрѣ-дошелъ“,
но всѣки, който ви задъжа, не се свързвайте съ не-
го, защото той нито на себе си прави добро, нито
на васъ. Ще кажете: ела ти съ насъ въ пята, въ
който вървимъ. Това ще бжде добро и за тебе, как-
то и за насъ.

Азъ искамъ да се зарадва сърдцето ви, да
трепне малко и да забравите всички тжги и страдания!
Многороботи човѣкъ трѣбва да забрави. Писанието казва,
че и Богъ забравя, Ще хвърля грѣховетѣ ви задъ
гърба си, ще ги залича и нѣма да ги помѣнавамъ“
И ние, както Господа, ще хвърлимъ всичко задъ гър-

